

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 145/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha (sudca spravodajca) a sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu v Žiline a jeho uznesením sp. zn. 1 CoE 149/2012 z 30. októbra 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 7 Cdo 49/2013 zo 7. augusta 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením sp. zn. 1 CoE 149/2012 z 30. októbra 2012, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením sp. zn. 7 Cdo 49/2013 zo 7. augusta 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkovi úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky bol dlžník povinný vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Na zabezpečenie úveru bola priamo v úverovej zmluve dojednaná rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“).

Z dôvodu, že dlžník svoj záväzok vyplývajúci mu z predmetnej úverovej zmluvy dobrovoľne neplnil, tento sa voči sťažovateľke stal splatným a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka na podklade dojednanej rozhodcovskej doložky začala rozhodcovské konanie pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovský rozsudok sa tak stal exekučným titulom, na podklade ktorého sťažovateľka iniciovala začatie exekučného konania. Potom, čo príslušný okresný súd poveril sťažovateľkou

zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučného konania, následne toto už začaté exekučné konanie svojím uznesením ex offo zastavil z dôvodu neprípustnosti exekúcie.

Krajský súd v dôsledku odvolania podaného sťažovateľkou proti zastavajúcemu uzneseniu okresného súdu toto svojím uznesením sp. zn. 1 CoE 149/2012 z 30. októbra 2012 ako vecne správne potvrdil, dôvodiac rovnako ako aj pred ním okresný súd neexistenciou spôsobilého exekučného titulu, ktorý vznikol na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorou bolo založenie právomoci rozhodcovského súdu (rozhodcovská doložka) v typizovanej zmluve formulárového typu, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ na rozdiel od sťažovateľky ovplyvniť, v dôsledku čoho sa tieto zmluvné strany dostali do výrazne nerovnovážneho postavenia.

O dovolaní sťažovateľky podanom proti označenému uzneseniu krajského súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 49/2013 zo 7. augusta 2013, ktorým jednako dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné odmietol a súčasne zamietol jej procesný návrh na prerušenie dovolacieho konania na účely predloženia prejudiciálnej otázky na posúdenie Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor EÚ“) týkajúcej sa výkladu ustanovenia písm. q) ods. 1 prílohy smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľskej zmluve (ďalej len „smernica Rady“).

V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľka v obšírnej argumentácii, poukazujúc pri tom na judikatúru iných Európskych štátov (najmä Nemecka a Českej republiky, pozn.), namieta, že postupom a uznesením tak krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu boli porušené ňou označené základné práva a práva zaručené v ústave, dohovore a charte, pričom k ich porušeniu malo dôjsť v dvoch rovinách, a to tým, že podľa sťažovateľky najvyšší súd ako súd poslednej inštancie, proti rozhodnutiu ktorého nie je prípustný opravný prostriedok, nevyhovel jej návrhu na prerušenie dovolacieho konania a nepredložil Súdnemu dvoru EÚ na posúdenie prejudiciálnu otázku týkajúcu sa výkladu čl. 3 ods. 1 smernice Rady o tom, či dojednanie rozhodcovskej doložky, „... podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, v rozhodcovskom konaní, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, neprijateľnou podmienkou...“, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jej základného práva a práva na

spravodlivé súdne konanie, ako aj k porušeniu jej práva na zákonného sudcu, za ktorého, v zmysle judikatúry už aj ústavného súdu, možno v prípadoch, v ktorých je nutné aplikovať aj komunitárne právo, považovať aj únieového sudcu podávajúceho výklad komunitárneho práva.

Okrem toho podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva a práva na spravodlivý proces v jeho atribúte zaručujúcom kontradiktórnosť konania tak postupom a uznesením krajského súdu, ako aj postupom a uznesením najvyššieho súdu malo dôjsť aj tým, že čo sa týka posudzovania rozhodcovskej doložky ako nekalej zmluvnej podmienky, v jej prípadoch tieto súdy nezohľadnili rozsudok Súdneho dvora EÚ z 21. 2. 2013 vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodit' dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ; informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmavania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy. Podľa sťažovateľky totižto tieto závery pôsobia „... *ex tunc minimálne k 1.12.2009 (Charta sa stala súčasťou medzinárodnej zmluvy a nadobudla právnu záväznosť) a 1.5.2004 (účinnosť smernice 93/13/ES pre SR) teda plne pokrývajú tak hmotnoprávne otázky.... ako aj procesnú činnosť Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“. V tejto súvislosti sťažovateľka v sťažnostiach tiež uviedla: „*Tak Krajský súd v Žiline ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky tým, že neupozornili povinného na neprijateľnú podmienku, v dôsledku toho ukrátili sťažovateľa o reálnu možnosť domáhať sa tohto, aby oba súdy zohľadnili nesúhlas povinného s neprijateľnosťou podmienky tak, že by ponechali rozhodcovský nález ako platný exekučný titul.*“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom konštatoval, že napádaným postupom a uznesením tak krajského súdu, ako aj postupom a uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných

práv a práv zaručených v ústave, dohovore a charte, aby tieto uznesenia zrušil a veci vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie, aby jej priznal finančné zadostučinenie v sume po 500 €, a napokon, aby jej priznal úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom a chartou označeným postupom a uznesením krajského súdu, ako aj označeným postupom a uznesením najvyššieho súdu, pričom pokiaľ ide o základné právo a právo na spravodlivý súdny proces, k ich porušeniu malo podľa sťažovateľky dôjsť v príčinnej súvislosti s tým, že tak krajský súd, ako ani najvyšší súd nezohľadnili judikatúru Súdneho dvora EÚ týkajúcu sa ich povinnosti dať účastníkom, konania možnosť vyjadriť sa k súdom ex offio zistenému záveru o neprijateľnosti zmluvnej

podmienky, čím malo dôjsť k porušeniu zásady kontradiktórnosti súdneho konania. Okrem toho sa podľa sťažovateľky mal najvyšší súd označeným postupom a uznesením dopustiť porušenia základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj základného práva na zákonného sudcu aj tým, že nevyhovel jej návrhu na prerušenie dovolacieho konania na účely predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ týkajúcej sa výkladu smernice Rady vo veci posúdenia rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutím krajského súdu

V súlade judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská verus Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 52, 53, 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolani) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti za zachovanú nielen voči rozhodnutiu najvyššieho súdu, ale aj voči rozhodnutiu krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

V súvislosti s napádaným rozhodnutím a postupom krajského súdu ústavný súd v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

V súvislosti s napádaným postupom a uznesením krajského súdu sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie,

k porušeniu ktorých malo dôjsť tým, že krajský súd sa jej ako oprávnenej z exekúcie a tiež povinnému z exekúcie nedal možnosť vyjadriť k svojmu ex offio učenému záveru o tom, že dojednanie rozhodcovskej doložky v zmluve formulárového typu, ktorej obsah nemohol povinný z exekúcie (spotrebiteľ) ovplyvniť, treba považovať z neprijateľnú zmluvnú podmienku, v dôsledku čoho mal podľa sťažovateľky krajský súd a pred ním aj okresný súd okrem iného znemožniť aj „zlegalizovanie“ tejto prípadnej nekalej zmluvnej podmienky prípadným súhlasom povinného z exekúcie (spotrebiteľa).

Podľa ústavného súdu sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania napádaného postupu a uznesenia krajského súdu v rozsahu svojich námietok, a to podaním mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku [(ďalej len „OSP“) neumožnenie účastníkovi konania vyjadriť sa k veci možno považovať za zabránenie mu konať pred súdom, pozn.], ktorý napokon, tak ako to vyplýva zo samotnej sťažnosti, sťažovateľka aj využila. Na základe sťažovateľkou podaného dovolania bol najvyšší súd ako súd dovolací v dovolacom konaní povinný vysporiadať sa s identickými námietkami proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu, aké sťažovateľka proti tomuto postupu a rozhodnutiu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do dvoch skupín. V prvom rade sťažovateľka namieta, že najvyšší súd porušil jej základné právo a právo na spravodlivý súdny proces tým, že nenapravil pochybenie krajského súdu, ktorý jej v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ nedal možnosť vyjadriť sa k ním ex offio konštatovanému záveru o vyhodnotení dojednanej rozhodcovskej doložky v jej zmluvách ako nekalej zmluvnej podmienky, a v druhom rade sťažovateľka namieta, že napádaným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jej základné právo a právo na

spravodlivý súdny proces, ako aj základné právo na zákonného sudcu aj tým, že najvyšší súd nevyhovел jej návrhu na prerušenie dovolacieho konania na účely predloženia ňou navrhovanej prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ.

V súvislosti s prvou skupinou námietok sťažovateľky ústavný súd v prvom rade podotýka, že z napádaného uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva, že by sťažovateľka explicitne v rámci prípustnosti dovolania proti uzneseniu krajského súdu podľa § 237 písm. f) OSP (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, pozn.) ako jeden z dôvodov uvádzala aj to, že krajský súd jej nedal možnosť vyjadriť sa k svojmu záveru, ktorý pred ním ex offio konštatoval už aj okresný súd, a to, že dojednanie rozhodcovskej doložky v zmluve formulárového typu, ktorej obsah nemohol spotrebiteľ ovplyvniť, treba považovať za nekalú zmluvnú podmienku. Inými slovami, keďže v napádanom dovolacom konaní sťažovateľka vyslovene nenamietala, že by jej uvedeným postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (t. j. tento postup krajského súdu nepovažovala v dovolacom konaní za pochybenie samotná sťažovateľka, pozn.), a keďže ani najvyšší súd v rámci svojej ex offio prieskumnej právomoci dovolacieho súdu nepovažoval túto skutočnosť za takú, ktorá by znamenala procesné pochybenie krajského súdu, t. j. nepovažoval ju za dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP, z toho dôvodu sa najvyšší súd k tejto otázke v napádanom uznesení ani explicitne nevyjadroval. Najvyšší súd ako súd dovolací je síce povinný ex offio skúmať danosť dôvodov zmätočnosti zakladajúcich niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 237 OSP, avšak v tomto smere dovolací súd vyjadruje v rozhodnutí svoje negatívne stanovisko o neprítomnosti určitého dovolacieho dôvodu podľa § 237 OSP iba v reakcii na dovoláciu námietku účastníka konania. Inými slovami, k tomu, že tu určitý dovolací dôvod podľa § 237 OSP nie je daný, sa dovolací súd vyjadruje iba v prípade, ak tento dôvod namieta vo svojom dovolaní samotný účastník konania, a contrario ak účastník konania nenamietala určitú skutočnosť ako dovolací dôvod podľa § 237 OSP, tak dovolací súd síce danosť tohto dôvodu ex offio preskúma, avšak v prípade jeho absencie sa k nemu v rozhodnutí o dovolaní nevyjadruje, resp. a contrario bez podnetu účastníka konania sa dovolací súd iniciatívne v rámci svojej ex offio prieskumnej právomoci dovolacieho súdu vyjadruje iba k existujúcim dovolacím dôvodom podľa § 237 OSP.

Vzhľadom na uvedené teda možno konštatovať, že skutočnosť, že najvyšší súd sa k sťažovateľkou, až pred ústavným súdom tvrdeným skutočnostiam týkajúcim sa postupu krajského súdu nevyjadril, bez ďalšieho neznamená, že by tým najvyšší súd v rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania neaplikoval judikatúru Súdneho dvora EÚ, na ktorú poukazuje sťažovateľka, a neznamená to ani to, že by ju najvyšší súd nezohľadnil, práve naopak, najvyšší súd ako súd dovolací iba v sťažovateľkou tvrdenej skutočnosti nevzhladol dôvod dovolania podľa § 237 OSP, a preto sa k nej vo svojom uznesení ani nevyjadroval, keďže v dovolacom konaní ju samotná sťažovateľka neuvádzala.

Uvedené závery korešpondujú aj s judikatúrou ústavného súdu, podľa ktorej čo sa týka porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, ústavný súd pripomína, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z už uvádzaných dôvodov už z uznesenia okresného súdu, proti ktorému aj podala odvolanie, v ktorom sa k týmto dôvodom vyjadrila. Obdobne aj povinný z exekúcie, ktorý má v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľa, mal po doručení uznesenia prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (prípadne podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu) v tom smere, že si nepraje, aby bolo v jeho prípade vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Pre ústavnú udržateľnosť napádaného postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom jednom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu akéhosi kasačného orgánu bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom.

Uvedené bolo podkladom pre rozhodnutie ústavného súdu, že napádaným postupom a uznesením najvyššieho súdu nebolo porušené základné právo a právo sťažovateľky na

spravodlivý súdny proces, a preto jej sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V zmysle druhej skupiny námietok sťažovateľky proti napádanému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu malo byť porušené jej základné právo a právo na spravodlivý súdny proces a na zákonného (komunitárneho) sudcu aj tým, že najvyšší súd nevyhovel jej návrhu na prerušenie napádaného dovolacieho konania na účely začatia prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora EÚ spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom EÚ pri výklade práva EÚ.

Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora EÚ vyplýva viacero výnimiek z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku (pozri MAZÁK, J., JÁNOŠÍKOVÁ, M.: Základy práva Európskej únie. Ústavný systém a súdna ochrana. Bratislava: IURA EDITION, 2009, s. 420), konkrétne ak:

a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam na vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej,

b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom EÚ, alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora EÚ bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“), alebo ak

c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“).

V prípade, ak sú uvedené podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé okrem iného aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor EÚ.

Ústavný súd už taktiež vyjadril názor, že nie každé nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom EÚ, musí mať automaticky za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu (II. ÚS 129/2010). Ústavný súd nie je ďalšou odvolacou inšinciou v otázke rozhodnutia všeobecného súdu o (ne)predložení prejudiciálnej otázky (k tomu pozri aj body 19 a 20 uznesenia Spolkového ústavného súdu BVerfG sp. zn. 2 BvR 2419/06 zo 6. 5. 2008) a ani v otázke nesprávnej aplikácie práva EÚ.

Aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré dostatočne odôvodňuje nepredloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, nepredstavuje porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku z 20. 9. 2011, sťažnosti č. 3989/07 a č. 38353/07).

S poukazom na uvedené možno formulovať záver, že len zásadné a kvalifikované pochybenie pri rozhodovaní o (ne)predložení prejudiciálnej otázky, ktoré môže spočívať vo svojvoľnom, či na prvý pohľad celkom nesprávnom nepredložení prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v prípade, keď súd sám o interpretácii práva EÚ mal pochybnosti a predbežnú otázku nepredložil, má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, keďže týmto spôsobom by bola svojvoľne popretá právomoc Súdneho dvora EÚ (II. ÚS 129/2010, porovnaj aj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 154/08 z 30. júna 2008).

S prihliadnutím na svoju judikatúru týkajúcu sa všeobecne uznanej zásady, v zmysle ktorej všeobecný súd nielen pozná právo, ale si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v akej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu (pozri napr. IV. ÚS 108/2010), bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či v danom prípade nebolo povinnosťou najvyššieho súdu predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ a či v dôsledku nesplnenia tejto povinnosti možno uvažovať o porušení sťažovateľkou označených základných práv a práv.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, ktorý vo veci koná a ktorý nesie zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora EÚ o prejudiciálnej otázke, relevantnosť otázok, ktoré Súdnemu dvoru EÚ položí (napr. IV. ÚS 206/08, II. ÚS 129/2010, II. ÚS 163/2010), ako aj to, či sú splnené predpoklady, za ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ (m. m. IV. ÚS 108/2010).

V uvedenom prípade najvyšší súd svoje rozhodnutie nepredložil Súdnemu dvoru EÚ prejudiciálnu otázku týkajúcu sa kvalifikácie rozhodcovskej doložky dojednanej v zmluve formulárového typu ako neprijateľnej zmluvnej podmienky odôvodnil tým, že na daný prípad aplikovali všeobecné súdy vnútroštátne právne normy, do ktorých bol transponovaný obsah príslušných noriem EÚ, takže tu nevznikla potreba iniciovať prejudiciálne konanie o výklade práva EÚ, ktoré v danom prípade priamo aplikované nebolo. Odhliadnuc od uvedeného, závery o kvalifikácii rozhodcovskej doložky dojednanej v zmluve formulárového typu ako neprijateľnej zmluvnej podmienky dojednanej v okolnostiach, kedy sa dostali do hrubej nerovnováhy práva a povinnosti spotrebiteľa na jednej strane a dodávateľa na strane druhej, a to v neprospech spotrebiteľa, vyplývajú aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ v iných skutkovo a právne obdobných prípadoch (napr. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/08 -C-241/98 Oceano Grupo Editorial, tiež C-40/08 Asturcom). Uvedené dôvody boli podľa názoru ústavného súdu dostatočným základom pre rozhodnutie v danej veci, bez potreby predkladať v tejto už tak ustálenej otázke prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti už nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach a argumentoch ústavný súd o nich rozhodne bez odôvodnenia, iba s poukazom na toto svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014